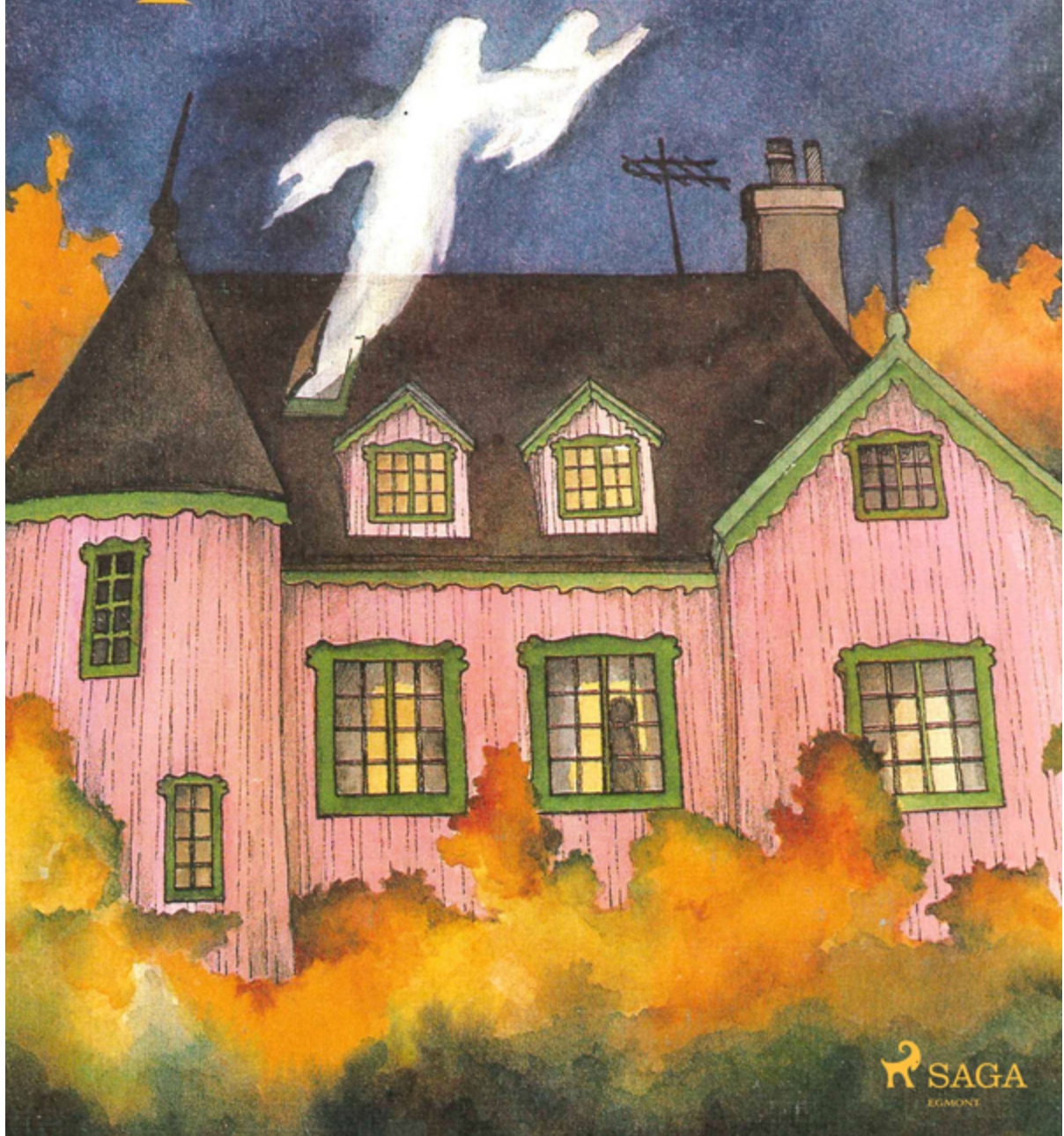

CAMILLA GRIPE

spöken HJÄLP!

CAMILLA GRIPE
spöken HJÄLP!

Camilla Gripe

SPÖKEN HJÄLP!

SAGA EGMONT

Spöken hjälp!

Copyright © 1978, 2018 Camilla Gripe och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711849460

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1

Det är på vinden i ett gammalt hus. Det viner i skorstenen och tjuter genom springorna i det gistna väggtimret.

Utanför en dörr står en hög svart gungstol med snirklar målade i guld och med en sliten sits av röd sammet. Den gungar sakta för sig själv.

Dörrhandtaget trycks ned och dörren öppnas av en gammal dam med stort paraply. Fundersamt stannar hon framför gungstolen.

- Ajö Tyra... Ajö! ropar en skrovlig stämman inifrån den öppnade lägenheten. Den gamla damen vänder sig mot dörröppningen och vinkar med paraplyet.

- Ajö på dig Gregor. Jag är strax tillbaka, ropar hon.

- Strax, strax, ajö, ajö, ropar han som kallas Gregor.

Sen hörs ett flaxande som av vingar och det är det också, för Gregor är en papegoja.

Men den gamla damen, tant Tyra, låser nu dörren och hänger nyckeln på en krok på väggen bakom gungstolen som gungar av sig själv. Hon står stilla ett tag och lyssnar bortåt vinden. Hon hör något i tystnaden. Bestämt är det inte något som droppar?

Över hela vinden löper en tvättlina i zig-zag och på den har tant Tyra hängt sin tvätt. Hon går fram och känner på

några lakan och handdukar. De är nästan torra, märker hon, så det är inte därifrån som droppandet kommer.

”Det måste läcka in någonstans”, tänker hon.

Hon tar ett fastare tag om paraplyet och skyndar iväg nerför trapporna.

När hon kommit ut ur huset spänner hon upp paraplyet. Vinden tar tag i det. Det känns nästan som om hon skulle blåsa iväg.

– Skulle se ut det, fnissar hon, om Jens och Lotten fick se mig komma flygande som en annan Mary Poppins.

Medan hon försöker knuffa upp grinden och samtidigt hålla i paraplyet med bägge händerna, stannar en liten röd bil utanför på gatan. Fru Lund vevar ner rutan. Yvonne Lund och hennes man äger huset som tant Tyra bor i. Det är deras barn som heter Jens och Lotten.

Nu hoppar fru Lund ur bilen och öppnar grinden åt tant Tyra.

– Vänta, så ska jag ta paraplyet, säger hon. Ska tant till stan så går det bra att åka med mig.

– Tack, det var väldigt snällt det, säger tant Tyra och sjunker ned på framsätet bredvid fru Lund, som startar motorn.

Bekvämt tillbakalutad betraktar hon vindrutetorkarna som gnisslar fram och tillbaka över rutan.

– Har tant sett till nån sotare då? frågar nu fru Lund.

Tant Tyra skakar på huvudet. Nej, hon har inte sett till sotaren.

Fru Lund suckar.

– Ja, jag får väl ringa honom igen, säger hon.

– Det är mycket att stå i, säger tant Tyra, och tänker på alla kläder som ska ändras nu till hösten, för hon är sömmerska.

- Ja, det är det, svarar fru Lund och tänker på alla nya frisyrrer som hon ska lägga på sina kunder, för hon har en damfrisering.

- Grädde måste jag köpa också, mumlar tant Tyra för sig själv.

Hon tänker nämligen bjuda Jens och Lotten på chokladkräm när de kommer hem från skolan. Bara hon hinner hem i tid.

Jens och Lotten är redan på väg hem från skolan i sällskap med några skolkamrater. De svänger in på Väverigatan och stannar framför ett litet rosa hus med gröna fönsterbågar och en stor lummig trädgård. Det är här de bor med sina föräldrar, tant Tyra och papegojan Gregor. Bakom huset skymtar en gräsmatta med ett jättelikt gråpäronträd. Huset är det minsta på gatan, men har den största trädgården.

Jens och Lotten skyndar sig in genom grinden, men deras kamrater står kvar och tittar suget på gråpäronen, som blåst ned på gräset under trädet.

- Får vi komma in och plocka lite päron? frågar en av dem.

- Kan ni väl, säger Jens och Lotten.

De går in i trädgården och börjar fylla sina skolväskor med päron.

Plötsligt hörs ett våldsamt buller uppifrån huset, ett dunsande ljud följt av ett halvkvävt skrik.

- Va! säger Jens. Vad var det?

Barnen har slutat plocka päron och stirrar upp mot huset.

- Tant Tyra låter inte så där, säger Lotten.

- Och pappa och mamma är ju inte hemma, säger Jens.

De andra barnen, som stått tysta, börjar långsamt återgå till päronplockandet igen, alla utom en flicka. Hon står alldeles stilla och tittar förhäxat på huset.

– Det är spöken, säger hon. Min farfar säger att det spökar på eran vind.

– Äsch, säger en pojke och sätter tänderna i ett päron. Det kan väl inte spöka i ett skärt marsipanhus heller!

Precis när han har sagt det, hörs ett nytt buller uppfån huset, nu åtföljt av springande steg. En dörr slår igen inne i huset. Någon kommer utspringande. Han är svart av sot över hela kroppen, men ansiktet lyser vitt, ögonen är uppspärade. Han tar några kliv över trädgårdsgången, så får han syn på barnen under trädet och stannar.

– Jaså ni! säger han och pekar på dem.

Jens och Lotten ser frågande på honom. De andra barnen drar sig sakta mot grinden.

– Där har ni ert spöke, säger pojken med päronet.

– Nu är det fardigspökat här, säger sotaren. Såna satungar! Ta undan stegen så man inte kommer upp på taket.

– Men vi har ju inte? säger Jens och Lotten ännu mera frågande.

– Min farfar *vet* i alla fall att det spökar här, envisas flickan som inte kan ta ögonen från huset.

Sotaren är inte längre så vit i ansiktet. Han tar upp en svart näsduk som blir ännu svartare när han torkat sig i pannan med den.

– Jag har inte tid längre, säger han. Jag får ta resten en annan gång, hälsa pappa det... Och så inga dumheter då va?

Han hötter med pekfingret åt Jens och Lotten och försvinner ut genom grinden.